

Лаодикія — номер два

Протестантський ріг

Jeff Pippenger

2023-08-27

Для розуміння послання, яке розкривається в книзі Об'явлення, необхідно усвідомити корені, розвиток і значення Протестантської Реформації. Три основні лінії в історії тієї Реформації стосуються Біблії, правильної методології, яку слід застосовувати при вивченні Біблії, а також того, що обрані вісники впродовж тієї історії є віхами тієї історії. Як це завжди буває, Сатана намагався приховати Біблію короля Якова за допомогою кількох підрбок, і він прагнув приховати правильну методологію розуміння Біблії за допомогою кількох підрбок, а також намагався приховати правильних вісників (віхи), які поставали впродовж тієї історії.

Але Сатана не залишався бездіяльним. Тепер він спробував те, що намагався робити в кожному іншому реформаторському русі — обманути й знищити людей, підсунувши їм підробку замість істинної справи. Як у першому столітті християнської церкви були лжехристи, так у шістнадцятому столітті з'явилися лжепророки. Велика суперечка, 186.

У міллеритській історії з 1840 по 1844 роки мантію протестантизму (який є одним із двох рогів земного звіра, яким є Сполучені Штати) прийняв міллеритський адвентизм, ставши протестантським рогом. Водночас церкви, які раніше визнавали себе протестантськими, стали відступницьким протестантизмом, або, як їх називали міллеріти, «дочками Рима». Коли протестанти відкинули звістку першого ангела в 1843 році, вони впали, а міллеріти продовжили нести мантію протестантизму. Міллеритська історія була кульмінацією Божого діла у приведенні Його «церкви в пустелі» до повного розуміння Слова Божого.

Початок слідчого суду приніс випробування на вірність закону Божому, і особливо суботі. Щоб проголосити звістку третього ангела, була потрібна церква, яка дотримувалася закону Божого, який було поховано під папськими традиціями та звичаями під час Темних віків. Христос довів протестантів до періоду 1840–1844 років і представив випробування Іллі, прообразом якого був Вільям Міллер, і коли протестанти відкинули звістку Міллера, вони повернулися до Рима. Випробування звістки першого ангела, яку проголошував Міллер, було представлено прообразом Іллі на горі Кармель.

І Ілля прийшов до всього народу й сказав: Доки ви будете вагатися між двома думками? Якщо Господь є Бог, ідіть за Ним; а якщо Ваал, то йдіть за ним. І народ не відповів йому ані слова. 1 Царів 18:21.

У 1840 році протестанти, зіткнувшись із вісткою Іллі, представленою Міллером і першим ангелом, обрали Ваала!

Протестантська Реформація була розкриттям істин Біблії, що почалося з «ранкової зорі», яку було обіцяно дати в період історії, представлений церквою Тіятири. Прямий напад на

Біблію розпочався століттями раніше і чітко поданий у «Великій боротьбі», особливо на прикладі історії вальденсів. 1930 року Бенджамін Вілкерсон опублікував книгу «Наша авторизована Біблія виправдана». У ній задокументовано війну проти священних оригінальних текстів, які зрештою були використані для перекладу Біблії короля Якова, а також різні сатанинські підробні тексти, які просувалися й досі просуваються католиками, відступницьким протестантизмом і лаодикійськими адвентистами. Ця війна почалася задовго до історії вальденсів, але саме вони є віхою та символом тих, хто віддав життя, свідчачи про важливість вірних рукописів, на основі яких у 1611 році було зроблено переклад Біблії короля Якова.

Створення Біблії короля Якова у 1611 році пройшло через дуже конкретний процес перекладу. Процес перекладу та видання Біблії було здійснено через сім етапів підготовки. Це також зайняло сім років, а сім біблійних років — це дві тисячі п'ятсот двадцять днів. Це, звичайно, та сама кількість пророчих днів, протягом яких Ісус підтвердив завіт із багатьма у виконання дев'ятого розділу книги Даниїла. У середині того священного тижня Христа було розп'ято, і, звичайно, розп'ятий Христос є центром Біблії. Ті сім кроків, за допомогою яких було підготовлено чисте Слово Боже, були такими.

- **ПО-ПЕРШЕ:** Початковий переклад окремими перекладачами: Близько 50 перекладачів було поділено на шість комітетів, кожен з яких відповідав за різні частини Біблії. Ці перекладачі працювали над перекладом з оригінальних мов (єврейської, арамейської та грецької) на англійську мову.
- **ДРУГЕ:** Розгляд комітетом: Після того як кожен комітет завершив переклад свого розділу, роботу переглянули самі члени комітету. Це дало змогу здійснити колективний внесок і виправити помилки.
- **По-третє:** Перегляд Загальним комітетом: Переклади окремих комітетів згодом були подані більшій групі науковців, яку називали Загальним комітетом. Цей комітет складався з представників кожного з шести перекладацьких комітетів. Вони переглянули увесь текст, порівнюючи та узгоджуючи переклади різних комітетів.
- **ЧЕТВЕРТЕ:** Додатковий перегляд і редагування: Переглянуту версію, підготовлену Загальним комітетом, було повернуто окремим комітетам для подальшого перегляду та доопрацювання. Цей ітеративний процес допоміг забезпечити, щоб переклад був узгодженим і точним.
- **П'ЯТЕ:** Остаточний перегляд і затвердження: Після того, як окремі комітети завершили внесення змін, остаточний проєкт було подано до Генерального комітету на остаточний перегляд і затвердження.
- **ШОСТЕ:** Королівське схвалення та публікація: Затверджений переклад потім було подано королю Якову I для його схвалення.
- **СЬОМЕ:** Як тільки він надав своє королівське схвалення, переклад був опублікований у 1611 році як Версія короля Якова (Авторизована версія) Біблії.

Слова Господні — чисті слова: як срібло, випробуване в горнілі земному, сім разів очищене. Ти збережеш їх, Господи, Ти вбережеш їх від цього роду повік. Псалми 12:6, 7.

У війні сатани проти Божого слова та проти віх, які представлені різними вісниками того розгортання історії і правильної методології, яку слід застосовувати для правильного розділення Його Слова, Біблія короля Якова 1611 року є віхою, яка конкретно визначена в дванадцятому Псалмі. Жодна з різноманітних підроблених Біблій, створених на основі спотворених католицьких рукописів, не відповідає критеріям дванадцятого Псалма. Процес очищення, що склався із семи кроків, і період у дві тисячі п'ятсот двадцять днів засвідчують, що Біблія короля Якова є Божими «чистими словами». Бог обіцяє зберігати Біблію короля Якова як Своє чисте Слово навіки і, отже, обіцяє підтримувати методологію «історицизму», яку застосовували протестантські реформатори, включно з Вільямом Міллером.

У чотирнадцятому столітті Джон Вікліф, якого в книзі «Велика боротьба» називають «ранковою зіркою Реформації», був використаний Богом, щоб перекласти Біблію на мову, яку могла зрозуміти навіть проста людина. Він — вісник, що знаменує віху початку Протестантської Реформації.

Великий рух, започаткований Вікліфом, покликаний був визволити сумління й розум та звільнити народи, так довго прикуті до тріумфальної колісниці Риму, мав своє джерело в Біблії. Тут було джерело того потоку благословення, який, немов вода життя, тече крізь віки від XIV століття. Вікліф прийняв Святе Писання з беззастережною вірою як натхненне одкровення Божої волі, достатнє правило віри й життя. Його виховали в переконанні, що Римська церква є божественним, непомильним авторитетом, і що належить із беззастережною пошаною приймати усталені вчення та звичаї тисячоліття; але він відвернувся від усього цього, щоб слухати святе Боже слово. Саме цей авторитет він закликав людей визнавати. Замість церкви, що говорить через папу, він проголошував єдиним істинним авторитетом голос Бога, який промовляє через Його слово. І він навчав не лише того, що Біблія є довершеним одкровенням Божої волі, а й того, що Святий Дух є її єдиним тлумачем, і що кожна людина має через вивчення її настанов пізнати свій обов'язок самостійно. Так він звернув думки людей від папи й Римської церкви до Божого слова.

Вікліф був одним із найвидатніших реформаторів. За широтою розуму, ясністю думки, твердістю у відстоюванні істини та сміливістю її захищати йому дорівнялися лише небагато хто з тих, хто прийшов після нього. Чистота життя, невтомна старанність у навчанні та праці, непідкупна чесність і хриstopодібна любов та вірність у його служінні вирізняли першого з реформаторів. І все це — попри інтелектуальну темряву та моральну відсутність епохи, з якої він вийшов.

Характер Вікліфа є свідченням виховної, перетворювальної сили Святого Письма. Саме Біблія зробила його тим, ким він був. Прагнення досягнути великі істини одкровення надає свіжості й бадьорості всім здібностям. Воно розширює розум, загострює сприйняття і робить судження зрілим. Вивчення Біблії, як ніщо інше, ушляхетнює кожен думку, почуття й прагнення. Воно надає сталість меті, терпеливість, мужність і твердість духу; воно удосконалює характер і освячує душу. Щире, благоговійне вивчення Писання, що приводить розум того, хто вивчає, у безпосередній контакт із

Безмежним Розумом, дало б світові людей із сильнішим і діяльнішим розумом, а також із шляхетнішими принципами, ніж будь-коли давало найкраще навчання, яке може запропонувати людська філософія. "Входження Твоїх слів, — каже псалмоспівець, — дає світло; воно дає розуміння." Псалом 119:130. Велика боротьба, 93, 94.

Після свідчення про Джона Вікліфа у «Великій боротьбі» сестра Вайт наводить перелік вірних реформаторів (віх), який зрештою сягає реформатора Джона Нокса. Вона відзначає важливе запитання, яке Марія, королева Шотландії, поставила Джону Ноксу.

Джон Нокс відвернувся від традицій і містицизмів церкви, щоб житися істинами Божого Слова, а вчення Вішарта утвердило його рішучість зректися спілкування з Римом і приєднатися до переслідуваних реформаторів...

"Коли його привели віч-на-віч із королевою Шотландії, у присутності якої запал не одного провідника протестантів вщухав, Джон Нокс непохитно свідчив про істину. Його не можна було задобрити ласкою; він не злякався погроз. Королева звинуватила його в ересі. Вона заявила, що він навчив народ приймати релігію, заборонену державою, і тим самим порушив Божу заповідь, яка велить підданам коритися своїм правителям. Нокс твердо відповів: "Оскільки істинна релігія не бере ані свого походження, ані свого авторитету від правителів, а лише від вічного Бога, то й піддані не зобов'язані пристосовувати свою релігію до смаків своїх правителів. Бо часто буває, що правителі, більш за інших, найменше обізнані з Божою істинною релігією. Якби все насіння Авраамове сповідувало релігію фараона, підданими якого вони довго були, прошу вас, пані, якою була б тоді релігія у світі? А якби за днів апостолів усі сповідували релігію римських імператорів, прошу вас, пані, якою була б тепер релігія на землі? ... Отже, пані, ви можете зрозуміти, що піддані не зобов'язані дотримуватися релігії своїх правителів, хоча їм і наказано виявляти правителям шану."

Марія сказала: «Ти тлумачиш Писання одним чином, а вони [римсько-католицькі вчителі] тлумачать його іншим; кому мені повірити, і хто буде суддею?»

«Ви повинні вірити Богові, який ясно промовляє у Своєму Слові», — відповів реформатор; «а понад те, чого навчає вас Слово, ви не повинні вірити ні тому, ні іншому. Слово Боже є ясне саме по собі, і якщо в якомусь місці є неясність, Святий Дух, який ніколи не суперечить самому собі, пояснює те саме ясніше в інших місцях, так, що не може залишатися жодного сумніву, хіба що в тих, хто вперто перебуває в невігластві». Такими були істини, які безстрашний реформатор, наражаючи своє життя на небезпеку, доводив до слуху монарха. З тією ж незламною відвагою він тримався своєї мети, молячись і ведучи битви Господні, доки Шотландія не звільнилася від папства. Велика боротьба, 250, 251.

Взаємодія між реформатором і королевою підкреслює третю лінію в історії Реформації, яка вказує на зусилля Сатани з фальсифікації Біблії, реформаторів і методології вивчення Біблії. Відповідь Джона Королеві полягала в тому, що правильною методологією є "історизм", який ґрунтується на тому, що одна лінія пророчої історії пояснюється Святим Духом через іншу лінію пророчої історії.

Світло було явлене в темряві. Вікліф і ранні реформатори, а також міллерити, використовували метод біблійного дослідження, який називають «історицизмом». Історію біблійного методу вивчення Біблії часто оминають увагою, але її необхідно усвідомити, щоб по-справжньому побачити значущість правил тлумачення пророцтв, прийнятих Міллером, а згодом і Future for America.

Є лише дві церкви, які сестра Вайт визначає як Божий іменованій народ: стародавній Ізраїль та Церква адвентистів сьомого дня.

"Причини, чому ми називаємося Божим народом, слід повторювати знову й знову. Повторення Закону 4:1-13" Випуски рукописів, том 8, 426.

Церква апостолів, церква в пустелі під час папської темряви, ніколи не називалися народом, названим Богом, бо цей термін (у значенні «бути названими») означає церкву, якій доручено бути хранителем Божого закону, а в адвентизмі така церква також мала бути хранителем Божих пророчих істин.

«Бог покликав Свою Церкву в цей час, як покликав давній Ізраїль, бути світлом на землі. Могутнім різцем істини — вістками першого, другого і третього ангелів — Він відділив їх від церков і від світу, щоб привести їх у святую близькість до Себе. Він зробив їх зберігачами Свого Закону і довірив їм великі пророчі істини для цього часу. Подібно до святих одкровень, довірених давньому Ізраїлю, вони є священним дорученням, яке слід передати світові. Три ангели з Об'явлення 14 представляють людей, які приймають світло Божих вісток і вирушають як Його посланці, щоб проголосити застереження по всій землі». Свідчення, том 5, 455.

Вільям Міллер був обраним вісником, покликаним відкрити Божі пророчі істини, і коли ці істини привели народ до відчинених дверей Святого Святих у 1844 році, Бог тоді відкрив закон Божий. Вікліф є віхою у відкритті Біблії та започаткуванні Протестантської Реформації, але він також є віхою Божого діла з утвердження «великих істин пророцтва». Джон Вікліф був ранковою зорею, названою в історії тисяча двохсот шістдесяті років панування папства. Його праця розпочалася у XIV столітті, а в XVII столітті ще однією віхою того пророчого ряду стало видання Біблії короля Якова 1611 року. На цій лінії ми зрештою доходимо до віхи правил Міллера щодо тлумачення пророцтв. Міллер є віхою на цій лінії істини, і такими ж віхами є його правила. Його правила свідчать про віху наприкінці адвентизму, яку представляє видання «Пророчих ключів».

Якщо ми не розуміємо, що правила Міллера були віхою в лінії пророчої історії, яка представляла працю зі збереження оригінальних і вірних текстів Біблії і відкриття істинного розуміння Біблії, що вимагало, аби реформаторів було приведено до розуміння й застосування священної методології вивчення, званої «історицизмом», то нам бракує інформації, необхідної для розпізнання пророчих істин, пов'язаних із працею представлення і збереження світла третього ангела наприкінці адвентизму. З цієї причини важливо зробити невеликий огляд тієї лінії історії.

Єдине справжнє визначення слова «протестант» — це протест проти Риму. Якщо церква перестає протестувати проти Риму, вона вже не є протестантською і тоді стає донькою Риму, як і протестанти, які відкинули вістку першого ангела. Головний принцип, що став «гаслом» протестантів, які вийшли з Католицької церкви, був: «Біблія і тільки Біблія». Та історія свідчить про те, що Біблію слід було правильно розділяти.

Старайся показати себе Богові схваленим, робітником, якому нема чого соромитися, який правильно подає слово істини. А нечестивих і порожніх балачок уникай, бо вони призведуть до ще більшої безбожності. 2 Тимофія 2:15, 16.

Метод вивчення Біблії, який протестанти були спонукані застосовувати у своїх зусиллях правильно розділяти слово істини, — це «історизм». Цей метод став конкретною і серйозною мішенню для нападу Сатани, і він таки напав.

"Ми повинні самі знати, що становить християнство, що є істиною, якою є віра, яку ми прийняли, якими є біблійні правила — правила, дані нам найвищим авторитетом."
Матеріали 1888 року, 403.

Підрив біблійної методології, яку використовували реформатори аж до Вільяма Міллера включно, чітко ідентифікують як такий, що розпочався у XV столітті з діяльності єзуїтського вченого на ім'я Франсіско Рібера (1537–1591), якому приписують популяризацію футуристичного тлумачення. Він написав коментар до книги Об'явлення, у якому запропонував футуристичне тлумачення пророцтв, віддаляючи їх від історичного контексту. Рібера вигадав цю методологію з метою протистояти істині, яку методологія історизму завжди виявляла. Ця істина полягала в тому, що папа Риму є антихристом біблійного пророцтва.

У XVII та XVIII століттях існують документальні свідчення того, що протестанти знали, що хибна методологія Рібери була сатанинською та необґрунтованою. Протестанти того часу писали книги й трактати, що виступали проти «нечестивих і марних балачок» єзуїтського вченого. Але 1909 року було видано троянського коня — Біблію з посиланнями Скоуфілда, і посилання, вставлені в зноски Біблії, базувалися на вченні Рібери та іншого єзуїта на ім'я Мануель Лакунса (1731—1801). Лакунса писав під псевдонімом Хуан Йосафат Бен-Езра і видав книгу під назвою «Прихід Месії у славі та величі». Як і Рібера до нього, ця книга була прямою атакою на сповнення пророцтв у книзі Об'явлення.

Сатана знав, що послання, яке він мав затьмарити плутаниною, — це останнє застережене послання, яке походить із книги Об'явлення. Включення нечестивого й пустого базікання двох єзуїтських священників до посилань у «Біблії з посиланнями Скоуфілда» дало змогу Сатані повести відступницьких протестантів до прийняття єзуїтських методів, таким чином засліплюючи їх щодо істини. Сатана досяг цього, запровадивши кілька католицьких пророчих моделей, які усували можливість чітко визначити, хто є антихристом біблійного пророцтва. Це не було складним обманом для Сатани, адже протестанти вже повернулися до Римської церкви, відкинувши послання Міллера у 1843 році.

Протягом років було опубліковано кілька книг і статей, що документують напад Сатани на Біблію, який почався у перші століття після розп'яття Христа. Цей напад дійшов до того, що в обіг було введено підробні рукописи, аби створити підробні Біблії. Сатана також нападав на реформаторів, яких було піднято для утвердження Слова Божого, і за їхнього життя, і навіть після їхньої смерті.

Просто подумайте, як сучасні історики й богослови адвентистів сьомого дня ставляться до постаті Вільяма Міллера. Ніби вони викопали його кістки й кинули їх у річку Міссісіпі.

Вільям Міллер порушував спокій царства сатани, і заклятий ворог прагнув не лише звести нанівець вплив вістки, а й знищити самого вісника. Коли батько Міллер практично застосовував істину Писання до сердець своїх слухачів, гнів тих, хто називав себе християнами, розпалився проти нього, так само, як був збуджений гнів юдеїв проти Христа та Його апостолів. Члени церкви підбурювали нижчі верстви населення, і не раз вороги змовлялися позбавити його життя, щойно він вийде з місця зібрання. Але серед натовпу були святі ангели, і один із них, у вигляді людини, взяв під руку цього слугу Господнього і безпечно вивів його від розлюченого натовпу. Його праця ще не була завершена, і сатана та його посланці були розчаровані у своєму намірі. Дух пророцтва, том 4, с. 219.

Погляньте, як ті самі дві категорії адвентизму (богослови та історики) применшували й замовчували обґрунтованість правил Міллера, які, як повідомляє нам Сестра Вайт, використовуватимуть усі, хто справді проголошує вістки трьох ангелів.

Ті, хто займаються проголошенням звістки третього ангела, досліджують Писання за тим самим планом, якого дотримувався батько Міллер. У невеличкій книжці під назвою «Погляди на пророцтва і пророчу хронологію» батько Міллер наводить такі прості, але розумні й важливі правила для вивчення й тлумачення Біблії:-

[Процитовано правила від першого до п'ятого.]

"Наведене вище є частиною цих правил; і під час нашого вивчення Біблії нам усім слід зважати на викладені принципи." Review and Herald, 25 листопада 1884 р.

Без розгляду трьох складових лінії пророчої історії, пов'язаних із розвитком та утвердженням Божого Слова, неможливо збагнути значення вагомого свідчення, що утверджує Вільяма Міллера як посланця, який був прообразно представлений Іллею у поданні вістки, і як Мойсей — в обітниці, що Міллера буде піднято під час воскресіння праведних, і як Єлисей — у його готовності залишити свою ферму та служити вістці Іллі. Сестра Вайт ототожнює всіх трьох біблійних героїв як таких, що прообразують Вільяма Міллера, якого нині сучасні адвентистські богослови та історики трактують так, ніби він був просто якимось «бідним хлопцем з ферми» з вісімнадцятого століття.

Вільям Тіндейл був одним із багатьох реформаторів, яких у цій лінії пророчої історії було піднято. Якщо можна так висловитися, його «місійне гасло», спрямоване проти папських послів, з якими він мав справу, було таким: «Я зроблю так, що хлопець, який веде плуг,

знатиме Писання краще, ніж ви». Вільям Міллер був тим сільським хлопцем, який вів плуг і виконав пророцтво Тіндеїла.

Цей вступ було значною мірою спрощено з огляду на всю історію, яку можна було б залучити на підтримку того, що ми представили до цього часу. Тепер ми розглянемо деякі ознаки Альфи й Омеги, щоб повернутися до розгляду Міллера як віхи та посланця.

Книга Даниїла є початком книги, яка складається з двох книг. Кінцем тієї книги є Книга Одкровення. Хоча це дві окремі книги, разом вони становлять одну книгу.

Багато років тому у мене була публічна дискусія з відомим богословом-адвентистом сьомого дня, який працював у Біблійному дослідницькому інституті Генеральної Конференції Церкви адвентистів сьомого дня. Богослов намагався виправити моє розуміння останніх шести віршів одинадцятого розділу книги Даниїла, а також моє розуміння «щоденного» в книзі Даниїла. Наша дискусія тривала певний час, адже вона складалася з того, що він підготував статтю, на яку я відповів; потім він відповів мені, а я, звісно, знову виклав свої думки, і так далі. Під час цієї дискусії він повідомив мені, що в комітеті Генеральної Конференції, де він працював, його вважали експертом з книги Даниїла, а одного з його колег — штатним експертом з книги Об'явлення. У наших обговореннях він не хотів розглядати питання щодо книги Об'явлення, а радше спрямовував їх до свого колеги. Він хотів обмежити обговорення лише книгою Даниїла.

Сестра Вайт чітко заявляє, що Даниїл і Об'явлення — це одна книга. На цьому рівні вони представляють Біблію, яка є однією книгою, складеною з двох книг — старої та нової. Сестра Вайт також коментує юдейську церкву, яка вважає, що лише стара книга є тією єдиною книгою, і вона також висловлюється про тих, хто зневажає стару книгу, бо вони лише розуміють або лише готові розуміти нову книгу. Її натхненне свідчення таке: якщо ти приймаєш лише нове, то відкидаєш старе, і навпаки. Коли богослов заявляє, що він знавець Даниїла, але не Об'явлення, це повторює юдейську концепцію приймати лише Старий Заповіт, і ми знаємо, до чого це вузьке бачення привело юдеїв. Ставати на будь-яку сторону цього питання — приймати старе, але не нове, або приймати нове, але не старе — означає відкидати все свідчення.

Спаситель запитав своїх учнів, чи розуміють вони ці речі. Вони відповіли: "Так, Господи". Тоді Він сказав їм: "Тому кожен книжник, що навчений Царства Небесного, подібний до чоловіка-господаря, який виносить зі своєї скарбниці нове й старе". У цій притчі Ісус показав своїм учням відповідальність тих, чия праця — передати світові світло, яке вони прийняли від Нього. Старий Заповіт був усім Писанням, що тоді існувало; але його було написано не лише для людей давнини; він призначений для всіх віків і для всіх людей. Ісус бажав, щоб учителі Його вчення старанно досліджували Старий Заповіт у пошуках того світла, яке утворює Його особу як Месію, провіщеного в пророцтвах, і відкриває світові природу Його місії. Старий і Новий Заповіти нерозривні, бо обидва — вчення Христа. Вчення юдеїв, які приймають лише Старий Заповіт, не веде до спасіння, бо вони відкидають Спасителя, чие життя і служіння були сповненням Закону та пророцтв. А вчення тих, хто відкидає Старий Заповіт, теж не веде

до спасіння, бо відкидає те, що є прямим свідченням про Христа. Скептики починають зі знецінення Старого Заповіту, і від цього лише крок до заперечення чинності Нового, тож у підсумку відкидають обидва.

Юдеї мало впливають на християнський світ у питанні показу важливості заповідей, включно з обов'язковим законом суботи, тому що, виносячи на світ старі скарби істини, вони відкидають нові, що містяться в особистих настановах Ісуса. З іншого боку, найсильніша причина, через яку християни не спроможні вплинути на юдеїв, аби ті прийняли вчення Христа як мову божественної мудрості, полягає в тому, що, виносячи на світ скарби Його слова, вони зневажливо ставляться до багатств Старого Заповіту, які є попередніми повчаннями Сина Божого через Мойсея. Вони відкидають закон, проголошений на Синаї, і суботу четвертої заповіді, встановлену в Едемському саду. Але служитель Євангелія, який слідує вченню Христа, здобуде ґрунтовне знання як Старого, так і Нового Заповіту, щоб представити їх людям у їхньому істинному світлі як нерозривне ціле, де кожен залежить від іншого і освітлює його. Отже, як Ісус навчав Своїх учнів, вони виноситимуть зі свого скарбу «нове й старе». Дух пророцтва, том 2, 255.

Попередня настанова має ще одне застосування для лаодикійських адвентистів. Стверджувати, що віриш у Біблію в її повноті — і Старий, і Новий Заповіт, — але відкидати Духа пророцтва — це та сама прірва, що й прийняття лише одного свідчення. Для встановлення істини потрібні два свідки, тож неможливо встановити істину одним свідком, а якщо хто-небудь намагається це зробити, то відкидає обох свідків і ґрунтує свою віру на тому, що називають «напівправдами».

Тепер я повторю запитання, яке було в одній із перших статей, що публікуються з липня 2023 року. Запитання таке: «Яке нове світло вийшло з адвентизму з 1863 року?» Відповідь проста: «Жодне».

Книги Даниїла й Об'явлення становлять одне ціле. Одна — пророцтво, інша — одкровення; одна — запечатана книга, інша — відкрита книга. Іван почув таємниці, які промовили громи, але йому було наказано не записувати їх. Біблійний коментар адвентистів сьомого дня, том 7, 971.

Отже, Альфа й Омега вказує, що Даниїл — перший, а Об'явлення — останнє. Даниїл символізує початок, а Об'явлення — кінець адвентизму.

"Об'явлення — це запечатана книга, але водночас і відкрита книга. У ньому записані дивовижні події, які мають відбутися в останні дні історії цієї землі. Настанови цієї книги однозначні, а не містичні й незрозумілі. У ній підхоплюється та сама лінія пророцтва, що й у Даниїла. Деякі пророцтва Бог повторив, тим самим показуючи, що їм слід надавати належної ваги. Господь не повторює те, що не має великого значення."
Рукописні публікації, том 9, 8.

На початку адвентизму, у тих самих віршах, які є центральним стрижнем адвентизму, віршах, що були розкриті у 1798 році, Ісус представив Себе як «Палмоні» — Дивний, що

числить. Наприкінці адвентизму Ісус представляє Себе як «Альфа і Омега», дивовижний лінгвіст — Слово Боже. З цієї причини початок адвентизму і перша ангельська звістка були «прив'язані до часу». Наприкінці адвентизму третя ангельська звістка буде «прив'язана до Його Слова».

Початок і завершення адвентизму відбуваються в період історії шостого царства біблійного пророцтва, отже вони припадають на початок і завершення Сполучених Штатів. Пророча історія Сполучених Штатів — це історія двох рогів республіканізму й протестантизму. Наприкінці тієї історії ці два роги зміняться з ягняти на дракона. Республіканізм перетвориться на демократію, а протестантизм — на відступницький протестантизм. Коли чаша випробувального часу для Сполучених Штатів почне наближатися до свого завершення, як це відбувається саме зараз, два роги відступницького республіканізму та відступницького протестантизму створять образ звіра, таким чином зливши церкву й державу в один ріг, який говорить як дракон. Але Бог не залишиться без свідка, бо в процесі доведення Сполучених Штатів до завершення Він підніме справжній ріг протестантизму, щоб протестувати і проти образу звіра у Сполучених Штатах, а згодом і проти образу звіра, який постане перед усім світом. Підняття протестантського рога наприкінці існування Сполучених Штатів відбудеться у тих самих історичних рамках, у яких було піднято протестантський ріг на початку існування Сполучених Штатів. Попередній завітний народ буде обмінений, а новий народ стане новим завітним народом. Немає нічого нового під сонцем.

Коли ми використовуємо пророцтва часу, зрозумілі та представлені в історії мілеритів, щоб оцінити Альфу й Омегу, ми виявляємо, що вони є одним і тим самим. Кожне пророцтво часу починається з історії, коли це пророцтво проголошується, і ця історія завжди є прообразом історії, коли пророцтво сповнюється.

Історія пророцтва про дві тисячі триста років почалася з третього указу у 457 р. до н. е. і завершилася звісткою третього ангела 22 жовтня 1844 р. Напередодні, але ще до надходження третього указу, було виконано роботу з відбудови храму та Єрусалима. Подібним чином, в історії, що вела до приходу третього ангела, були утверджені основоположні істини мілеритського храму.

У 1798 році здійснилося пророцтво на дві тисячі п'ятсот двадцять років, яке почалося 723 року до н. е. з розсіяння північних десяти племен. Це пророцтво окреслювало два періоди по тисячу двісті шістьдесят років, що позначають попирання буквального храму й буквального Єрусалима буквальним язичницьким Римом, після чого настали тисяча двісті шістьдесят років папського Риму, який попирав духовне місто і храм. Пророцтво розпочалося з руйнування північного царства та розсіяння громадян царства. На півдорозі цього пророцтва, у 538 році, позначено кінець попирання Божого народу язичницьким Римом, четвертим царством біблійного пророцтва, і це спричинило розсіяння Божої церкви в пустелю Темних віків. Кінець того часового пророцтва в 1798 році позначає кінець п'ятого царства біблійного пророцтва. Розсіяння північних десяти племен і християнської церкви, що втекла в пустелю, представляє зібрання тих, кому судилося стати рогом протестантизму.

Віхи часто представлені протилежностями, і розсіяння може представляти зібрання, так само як Ілля є прообразом Івана Хрестителя. У тому самому пророчому протистоянні Ілля не помирає, а Іван Хреститель помирає.

У 677 році до н. е. південне коліно Юди (у Писанні також назване «славною землею») було розсіяне протягом двох тисяч п'ятисот двадцяти років, що завершилися 22 жовтня 1844 року. Те пророцтво вказувало на потоптання Божого народу, який Даниїл називає «воїнством» у Даниїла 8:13, 14.

Тоді я почув, як один святий говорив, і інший святий сказав тому певному святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та переступ спустошення, щоб і святиню, і військо віддати на потоптання? І сказав він мені: До двох тисяч трьохсот днів; тоді святиня буде очищена. Даниїла 8:13, 14.

Пророцтво про 2300 років, яке завершилося одночасно з пророцтвом про 2520 років, що почалося в 677 р. до н. е., вказувало на попирання святині, як це зазначено у книзі Даниїла 8:13–14. Пророцтву про розсіяння Юди в 677 р. до н. е. передували три напади Навуходносора, і те пророцтво завершилося з приходом третього послання 22 жовтня 1844 р.

Два пророцтва тривалістю 2520 років, що закінчилися відповідно в 1798 і 1844 роках, вказують на сорок шість років зведення фундаменту храму міллеритів. Мойсей провів сорок шість днів, отримуючи настанови щодо будівництва храму, а перебудова храму Ірода за часів Христа тривала сорок шість років і завершилася в рік хрещення Христа. Після хрещення Він пішов у пустелю на сорок днів, а коли повернувся, уперше очистив храм, і прискіпчиві юдеї хотіли знати, якою владою Він зробив таке.

А юдейська Пасха була близько, і Ісус пішов до Єрусалима, і знайшов у храмі тих, що продавали волів і овець та голубів, і міняйл, що сиділи; і, зробивши бич із мотузочків, вигнав із храму всіх — і овець, і волів; і висипав гроші міняйл і поперекидав столи; і сказав тим, що продавали голубів: Заберіть це звідси; не робіть дому мого Отця домом торгівлі. І згадали його учні, що написано: Ревність до дому твого пожерла мене. Тоді юдеї у відповідь сказали йому: Яке знамення покажеш нам, що робиш це? Ісус відповів і сказав їм: Зруйнують цей храм, і за три дні я поставлю його. Тоді юдеї сказали: Сорок і шість років будувався цей храм, а ти за три дні поставиш його? Але він говорив про храм свого тіла. Коли ж він воскрес із мертвих, його учні згадали, що він казав це їм; і повірили Писанню та слову, яке сказав Ісус. Івана 2:13-22.

Міллеритський храм був зведений протягом сорока шести років, починаючи з 1798 року, по завершенні першого пророцтва про дві тисячі п'ятсот двадцять років, і його завершення припало на сорок шість років потому — коли у 1844 році сповнилося друге пророцтво про дві тисячі п'ятсот двадцять років. Ті сорок шість років почалися з приходом першого ангела і закінчилися приходом третього ангела, бо Христос сказав, що Його храм буде відбудований за три дні. Якщо ви не бажаєте бачити ці факти, то причина в двох основних проблемах, понад ті, що можуть існувати в серці, яке не бажає і не навернене. Перша

проблема полягає в тому, що ви не бажаєте підходити до пророчого Слова з погляду того, що історія повторюється. Ви не є історицистом. Інша проблема — це неспроможність застосовувати символічні слова, які були записані в Слові Божому самим Словом Божим. Початки всіх цих пророцтв окреслюють кінець, і вони завжди вказують на значно більше, ніж просто історії, що повторюються.

Біблія говорить, що ми є храмом Святого Духа, а храм нашого тіла складається з сорока шести хромосом. Науковці, які вивчають ті сорок шість хромосом, повідомляють нам, що двадцять три чоловічі хромосоми і двадцять три жіночі хромосоми обвиті навколо білка, який має форму хреста.

У Даниїла 12 є три пов'язані часові пророцтва; перше посилається на розпорошення сили святого народу, що представляє «сім часів» Левіта 26. Розпорошення сили святого народу, що сповнилося над ними, тривало дві тисячі п'ятсот двадцять років, однак у Даниїла 12 йдеться лише про останню половину того періоду. Там Даниїла зображено таким, що не розуміє, що означало це проголошення.

І я почув чоловіка, одягненого в лняну одягу, що був над водами річки, коли він підняв праву й ліву руку до неба і клявся Тим, Хто живе навіки, що це буде на час, часи й половину часу; і коли буде закінчено розпорошення сили святого народу, тоді все це звершиться. І почув я, але не зрозумів; і сказав я: О мій пане, який буде кінець цих речей? Даниїла 12:7, 8.

Даниїл 12 ілюструє вістку, яку було розпечатано в час кінця, тобто в 1798 році. У цьому уривку Даниїл представляє Вільяма Міллера, який є головним символом мудрих у тій історії. Міллера спочатку було приведено до 2520-річного пророцтва з Левіта 26, а у віршах 7 і 8 він представляє мудрих, які мають узгодити істину про те, що 2520-річне розсіяння безперечно визначене як Боже розсіяння Його народу.

А якщо ви й після всього цього не послухаетесь мене, то я покараю вас у сім разів більше за ваші гріхи. І зламаю гординю вашої могутності; і зроблю ваше небо як залізо, а вашу землю — як мідь. Левіт 26:18, 19.

«Гордість» стародавнього Ізраїлю полягала в тому, що їм дозволили відкинути Бога як свого царя і обрати людського царя. Їхня гордість, яка передує падінню (Приповісті 16:18), полягала в їхньому бажанні бути як усі ідолопоклонницькі царства навколо них. Спершу усунення північного царства, а потім південного було розсіянням влади (царя) у 723 р. до н. е. та 677 р. до н. е. відповідно.

Міллер представляв мудрих, які зрозуміли примноження знання, розкритого в попередніх віршах дванадцятого розділу книги Даниїла, а у віршах сьомому та восьмому його показано таким, що не розуміє зв'язку між 1260 роками й 2520 роками розсіяння Божого народу. Даниїл представляє Божий народ наприкінці адвентизму, так само як Міллер — на початку адвентизму. Наприкінці адвентизму існує та сама дилема, бо, відкинувши Міллерове розуміння «семи часів», адвентизм був змушений ототожнювати лише 1260 років із

темними віками. Мудрі наприкінці мають подібну проблему для вирішення, як показують Даниїл і Міллер. Чому для ілюстрації трьох із половиною часів замість семи часів використано термінологію двадцять шостого розділу книги Левіт?

Міллер ніколи повністю не розв'язав цю дилему, але у 1856 році було представлено останнє "нове пророче світло" у серії з шести статей, які так і не були завершені, де сім часів визначено як такі, що означають три з половиною роки язичницького Риму, який топтав буквальный Божий Ізраїль, а потім три з половиною роки папського Риму, який топтав духовний Ізраїль. Через сім років адвентизм беззастережно відкинув усе світло семи часів, чим підготував дилему для мудрих на час кінця у 1989 році, коли, як описано в одинадцятому розділі Даниїла, сороковому вірші, країни, що представляли колишній Радянський Союз, були зметені папством і Сполученими Штатами.

Перше світло, дане Міллеру, було відкинута в 1863 році, а останнє світло з цього питання дав Хірам Едсон у тих шести статтях. Публікацію тих статей припинили, і через сім років (часів) силу сучасного Ізраїлю було відкладено набік, щоб наслідувати ідолопоклонницькі церкви, які кількома роками раніше були правильно визначені як дочки Вавилону. Сім часів із Левіта, двадцять шостої глави, як пророче вчення, стали каменем спотикання, а гордість давнього Ізраїлю, виражена їхнім бажанням, щоб над ними царював Саул, повторилася. Ісус показує кінець разом із початком.

Книга Даниїла також вказує на 1290-річне пророцтво разом із 1335-річним пророцтвом, які обидва починаються з усунення «щоденного» у 508 році. Усунення «щоденного» означає ліквідацію опору язичницького Риму піднесенню папської влади у 538 році. Перед тим, як у 538 році папська влада була поставлена на престол землі, тривав 30-річний перехідний період, а решта 1260 років завершилася у 1798 році. Ці 30 років переходу від одного царства до іншого позначають останні роки папського панування, які ведуть до того, що шосте царство біблійного пророцтва було поставлене на престол землі у 1798 році. Початок 1290-річного пророцтва позначає перехід від одного царства біблійного пророцтва до наступного, так само, як і його завершення.

Пророцтво на тисячу триста тридцять п'ять років, яке почалося з усунення "щоденного" у 508 році, закінчується у 1843 році.

І від часу скасування щоденної жертви та встановлення мерзоти спустошення буде тисяча двісті дев'яносто днів. Блаженний, хто чекає і дійде до тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів. Даниїл 12:11, 12.

Пророцтво про тисячу триста тридцять п'ять років завершилося у 1843 році, а Даниїл каже, що ті, які «чекали», коли це пророцтво сповниться, будуть благословенні. Сестра Вайт каже це так.

Блаженні очі, які бачили те, що було побачене в 1843 і 1844 роках.

"Звістка була дана. І не слід зволікати з повторним проголошенням звістки, бо знаки часу сповнюються; завершальна праця має бути виконана. Велика праця буде звершена

за короткий час. Незабаром за Божим призначенням буде дана звістка, що переросте у гучний клич. Тоді Даниїл постане у своїй долі, щоб дати своє свідчення." Видання рукописів, том 21, 437.

Отже, початок 1335-річного пророцтва вказує на перехід від релігії язичництва до релігії папізму, тим самим окреслюючи перехід від протестантизму до міллеритського протестантизму.

Ті адвентисти, які відкидають основоположні істини адвентизму, відкидають усі часові пророцтва, що їх представили міллеріти, навіть дві тисячі триста років із книги Даниїла 8:14. Вони можуть і заперечувати цей факт, але логічно можна показати, що це правда; однак зараз моя мета інша, тож я поки що залишу це осторонь, адже ми намагаємося завершити цю статтю.

Розсіяння «славної землі» Юди у 677 р. до н. е. означає попирання «війська» в Дан. 8:13, 14 і вказує на утворення сучасної «славної землі», Сполучених Штатів. Дві тисячі триста років, згадані в тих самих віршах, почалися у 457 р. до н. е. і означають попирання «святини».

Тоді я почув, як один святий говорив, і інший святий сказав тому певному святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та переступ спустошення, щоб і святиню, і військо віддати на потоптання? І сказав він мені: До двох тисяч трьохсот днів; тоді святиня буде очищена. Даниїла 8:13, 14.

677 до н. е. і 457 до н. е. — це дати, пов'язані взаєминами між Божим народом і Божою святинею. Бог 22 жовтня 1844 року водночас знову поєднав воїнство і святиню. Двісті двадцять років між 677 до н. е. та 457 до н. е. символізують період, коли Бог встановлює віху, що означає зростання світла. 22 жовтня 1844 року прийшло світло третього ангела, світло святині засяяло, і було воїнство, щоб проголошувати це світло.

На пророчій лінії, що визначає потрійну боротьбу між Сатаною і Христом, було видано Біблію короля Якова 1611 року. Рівно через двісті двадцять років, у 1831 році, Вільям Міллер вперше опублікував своє послання:

Протягом дев'яти років Вільям Міллер був переконаний, що повинен донести своє послання до церков; але він чекав, сподіваючись, що якийсь визнаний авторитет проголосить радісну звістку про скорий прихід Спасителя. Таким очікуванням він лише довів істинність послання; вони мали ім'я, що живі, але швидко вмирали. У 1831 році Міллер виголосив свою першу проповідь про пророцтва. Стівен Гаскелл, Провидець Патмоса, 77.

Бог зберіг священні й вірні оригінальні тексти, на основі яких було укладено Біблію. Потім Він дав Свою Біблію у 1611 році. Потім Він підняв посланця, який мав застосувати правила, що містяться, виведені й утверджені в Біблії, щоб сформулювати вістку першого ангела. У 1831 році вістку Міллера було формалізовано так само, як у Христовій історії вістку було формалізовано Іваном Хрестителем, як це відбувалося в кожному реформаторському русі. Вістка Міллера — вістка першого ангела, що сповіщає про відкриття суду, — безпосередньо

підтверджується застосуванням пророчого періоду тривалістю двісті двадцять років. Це була попереджувальна вістка на початку шостого царства біблійного пророцтва — Сполучені Штати.

У 1996 році розпочалося служіння «Future for America», і вістка третього ангела, яка була розкрита в 1989 році, вістка, що вказувала на зцілення смертельної рани папства та скорє запровадження недільного закону, була опублікована в журналі під назвою «Час кінця». Вістка для завершення адвентизму була формалізована так само, як була формалізована й вістка на його початку. На початку ця вістка була прив'язана до часу і являла собою подальший розвиток істин, що містяться в Божому Слові. У 1996 році, через двісті двадцять років після заснування Сполучених Штатів у 1776-му, вістка для завершення адвентизму була формалізована і являла собою подальший розвиток вісток трьох ангелів.

Розглядаючи паралельну історію республіканського рога і протестантського рога в історії шостого царства у біблійному пророцтві, необхідно розуміти, що таке протестантський ріг і чим він не є.

Старайся показати себе Богові схваленим, робітником, якому нема чого соромитися, який правильно подає слово істини. А нечестивих і порожніх балачок уникай, бо вони призведуть до ще більшої безбожності. 2 Тимофія 2:15, 16.